

במכלול תברון, חקר שקלי יב
לי עד לדור אחרון.

ונעירה ונעורה קושיות וס
קודש וDOBRI ח'ל',
יווחו בעוהי" מבחן הפתורוני
לאורים נראת לפי כותנו אח
ומבחן קברינו.

**בפרשת חי שרה, ויהיו חי
היא חברון. וכברשי'**
שחו שם, אחים שני ותול
ר' זוגות שנקרו שם אודם וח
ורבקה יעקב ולאה. ע"כ. וצו
כמה יקרא על שם ר' רשעים ?
רשוי הקדמים טעם קריית הש
השני של קריית השם על שן

בריש מס' קידושין לפניין ק
משודה עפנון. וצרא
ישראל חרשין בקידושין י
ולכן איתא בפסוקים שמקדש
החדש בשחריר מהחדש, וכן
תחת כיפת הרקיע תחת ו
ובגמר ריש כתוכות, דקבען
ברכה לדגים ולאדים. ואין נוש
וכתב הבב' או"ח סי' תקנ"א ו
ミתא, וכנהנה רבות. יידוע
שארה של כל מצ', נמצוא ו
ולפי' כל האור של קידושי
במס' קידושין. ולכן יפלא, לו
קידושין מקין בית הקברות
ישראל מקדשין בכסף אשר
מקין קבר? ולא עוד אלא שכי
זה, ואנן נקטינן הכל בתור ריי

במד"ר ויצא, וירא והנה באו
עדרי צאן ורכבים על
ונאספו שם כל העדריים, וזה
רומי) והשיבו את האבן, לעת
כאה עם הצאן, הה"ד קרול

ועיין במדרש רות וילקו"ש רות פ' ר' רמו חרוח, שאיתא
שם כי כל הפסוקים של רות מתחילה באותה
וא"ו, ורק שמונה מתחילים באות אחר, ודorous שם
את שמונה הפסוקים. וכפי הנראה זה לפני הכלל (רש"א
בראשית ז"ח פ' ט') שכשכחוב רבה על הגנודה אתה
דורש הכתב, וכו'. ולפי זה "יל", שהמחאה הפרשיות
של ספר בראשית מתחילה שמהותה באות וא"ז,
וממחאה כרוכב לעניין זה, לדorous את הנשאות. וכן
פרשת חי שרה (שנפתחת המערה) עד אחר החנוכה
בשנותלים שבב את המפתח לטוגרו, כל הפרשיות
שאין מתחילות באות וא"ז, הם חת"ם. (חיי שרה,
חיזלדות, מ"ק). ולרמו בא, שבימים אלה נגנו
החותם לטובה.

[רמז: ויהיו חי שרה מאה, באלו התייבות שנרמו
המפתח בטמי התיבות, נרמו גם בראשי
תיבות, חוש"ם. הוא חושם בן דין שהרג את עשו שם
הוא רצה ליכנס ולהזכיר במערה, והוא סגר עליו את
הפתח].

ובימים אלו עיקר העבודה לכל איש ישראל הנלבב
לחפור בתחום לבו, ולהתעורר במוחתו, ולמצוא
את האור הגנו והטמן בו, ולהפיחו במופוח שיה
שפוחתו בתורה ובתפילה עד אשר להבא יצא
לשלהבת קורש, ולעוסק בתורה שם גנו או הגנו.
וכגورو, יחוור הקב"ה במחתרת לבו ויוציא כדור
משפטו לחיים ברכה ושלום.

*

המורדי והמכפלה

בארץ חמדת טובה שהנחיל הקב"ה לאבותינו לנחלת
ולמודשה בתורת מתנה, יש אמנים שני מקומות
שהחיבת הארץ בכסף מלא-ביבסופים ואהבה מלאה
מוחשי הארץ בכסף מלא-ביבסופים (שדדה המכפלה),
על כל גודותה. והם ה"ר המורי¹ שדדה המכפלה,
וכרא לי להחbnן מה טיבם ומה טובם של שני
המקומות האלה שנשתבחו צדיקים הקדמוניים על
שמטרו נפשם עליהם להשיגם, עד שעוד היום אנו
מעוררים זכותם בשפכו שיח בפרשיות שקלים
ואוּמרם, דודו זכרו לי שקל עפנון אשר שקל אב

שרה מהה (וירא יושב הארץ הכנעני) הם
נמשכים מפרשת חי שרה עד סופה של החנוכה,
ובשניהם, מרווח המפתח שהוא הצירוף של ויהי".
בחיה שרה פותחים אותו עם מפתח הזה, וכובייח אותו
המפתח עצמו סוגרו עד שאר חדש על ציון יאיר,
ואז שוב יפתח ונזכה במהרה כלנו לאורו.

ومרומו בחיבות הצירוף, שאותם היושבים בחושך
למטה מעשרה (וירא יושב הארץ) ולא די
שחה לעפר נפשם ורכבה לא"ז בטנם אלא שגם
הוא בכליפה היותר קשה בלילה טבח האורים,
ובחוץ ברה"ר, ובכמי החול המרומים לגלוות הקשה,
ומרומו זאת בתיבות הא"ז הכנעני, כי הכנעני הוא
הקליפה היותר קשה מכל זו עמים, ועל אותן
הישובים בחושך זהה כתיב ויר"א. שרואים באור
הגנה. ומחקרים בהם והפכתי אבלם לשwon ונהממים
ושמחתים מיגנות, והאבל והצראה הנפק על אויביהם,
בדמסים הפסוק, אבל כבד זה למצרים.

ובאליה הימים של כסלו וחנוכה, נגמר החותם
לטוכה. והנראה, כי בימי תשרי תלי החותם
בכשרון המעשים אם זו ואם ישור פועלו. אבל אלה
שלא זכו לפחות חתימה טובה בתשרי, זוכים לה
בחנוכה כדיוע. ונראה העניין כי יש טוב גנו בכל
נפש ישראל שהמלאים והשרפים אינם כוחנים בו
ואינם מבינים עליו. והטוב הזה הוא אור הגנו. כי כל
איש ישראל מוכפלה ושם האור הגנו, כן יש כל אדם
מקום המכפלה ושם האור הגנו, לא הגיש החטא, ושם
ישראל נקרה טובה שם לא האהבה עווה. ואהבה זו היא
הזה אהוב את הקב"ה אהבה עזה. ואהבה זו היא
אהבה מסותרת כראתה בספר התניא (פרק יט). ובאליה
הימים ישישראל עוסקים במצבות נר החנוכה ומדליקים
את אור הגנו, מעוררים למללה שם הקב"ה יתעסק
באור הגנו שלו. הטוב הגנו של לבות ישראל.
ולאור החמלה הגנווה הזאת, יוצאת לאור' משפטם
ונחמתים לטוכה.

ועיין בבני"ש בתחלת עניין כסלו, כי יעקב נכנס
למערת המכפלה בחנוכה. וলפי החשבון היה
זה בתחלת חנוכה ומטחמא היה עדרין פתוות כל
שבעת ימי האכלות של אחר הקבורה ונסתם בסוף
הchanuka).

תמרורים רחל מבהה על בניה וגוי' כה אמר ד' מנען קולך מבכי וגוי' ושכו בנימ' לגבלם. ע"ב. וצריך ביאור, כשהבא יעקב לבית לבן לישאasha, למה הראותו את הגלויות ואת שיבת ציון?

בפסוק י' ישק יעקב לרחל ויבא את קולו ויבקע. ופרש"י בכח מפני עצפה שאינה נכסת עמו לכרורה. וזה צרך ביאור וכי מה איכפת לי' של דא קא בכדי? ויוודה שטעם לטבע בכחות, שתסתלק ברומי' מ', ותשאיר יתומות קטנים אחרים? ולפי פנימיות הענן אין מקום לרחל להקרבר במערה המכפלת מכואר בספה"ק שלאה אמננו היא בחינתה עלמא דאיתכסי' ולכן היא צויכה להקרבר במערה המכפלת לכן מכוסה. ורחל אמן היא בחינתה עלמא דאיתגלילא לכן היא שיבת לckerך רחל למעלה על אם הדורך בגילוי לעין כל. [ובספר מסעות ירושלים יומ' ז) הביא שהצדיקים בחוויל לא hei ניחא דעתם מזה שבנה הנדריב משה מונטיפיירע ע"ה הבניין על קבר רחל שהיתה מגולה למגורי עד שעתו, מהאי טמא. ומ' עדין הוא במקומות פומבי על אם הדורך ואינו טמן בקרקע]. יעקב אכינו בודאי ידע בחינתה ולמה נצער על שלא חנס למערה.

ברמ"ב ז' בפי ויחי עה"כ ואני בכואו מפדן, שלא קבר יעקב אבינו את רחל במערה המכפלת מפני שהיי' בוש מאכתיו כי לך שתי אחיות, ורחל לך באחרונה ולכן היא באיסור, עי"ש. וצריך ביאור איך יתכן שייעקב אכינו הבהיר שכבות יעשה דרכ שעריך ליבוש בו מאבותיהם? ואיך עשו ולא hei' ברוש מההקב"ה?

בפי רישב, וישלחו מעמק חברון, ופרש"י מעצה עמוקה של אותו צדיק הקבר בחברון, (כלומר שיסוף הלך לדרך להmerc' במצרים) כדי לקיים מה שאמר הקב"ה לאברהם ברית בין הבתרים כי גור יהי' ורעך. ע"ב. וקשה וכי איזה שיבות יש לקברות אבא"ה בחברון, למכירת יוסף? ולכאורה יותר נכון היה' אם היינו דורשים מעצה עמוקה של אותה גוראה שנגודה בחברון, הרי ברית בין הבתרים היה' בחברון וכן, וכן נאותה מהתורה הש"ת, פ' א') ושם נאמר, כי גור יהי' ורעך.

במכפל חברון, חקר שקלי יכוטי משביתי חרוץ זכרה לי עד לדור אחרון.

ונעירה ונעוררה קשיות וספקות אחדות במקראי קודש ורבבי חז"ל, אשר בנסותנו לפוחרים יזרחו בעזה"י מכין הפטורונים קצת קרני אוריה אשר לאروم נראה לפני כוחנו את יקר תפארת מקדשנו ובכח קברינו.

בפרשת חי שרה, ויהיו חי שרה וגוי' בקרית ארבעה היא חברון. וכORTH: על שם ארבע ענקים שהיו שם, אחים שני ותלמי ואביהם. ד"א על שם ד' זוגות שנבראו שם אדם וחווה אברם ושרה יצחק ורבקה יעקב ולאה. ע"ב. וצריך להזכיר, מקום קדוש זהה יקרה על שם ד' רשעים אדרומים בני הענק? עוד, רשי' הקדים טעם קריית השם על שםם, קודם טעם השני של קריית השם על שם האבות ה'?

בריש מס' קידושין לפנין קידושי כסוף קיחה קיחה משדה עפרון. וצריך ביאור שהרי' חזינן שישראל חולשין בקידושין שהיה' באופן סימן טוב. ולכן איתא בפסוקים שמקדשין אשה דוקא' בתחילת החורש כשהירוח מתחודש, וכן מקפידין שתהיה' החופפה תחת ציפת הרקיע תחת הכוכבים, לסימן טוב. ובגמרא ריש' בחוכות, דקבעין נשואין ביום שיש בו ברכה לדגים ולאדם. ואין נשואין ביום המצריים וכותב הבב' או"ח ס' תקנ' א הטעם לפ' שלא מסמנא מילתא, וככהנה רכות. ויודע מה שכמות הספה"ק, שאורה של כל מצור', נמצא במסכתא שימושי בה. ולפ"ז כל האור של קידושין וכל הצלחה נמצאת במס' קידושין. ولكن יפלא, למה היה' כוות שילפנין קידושין מכך בית הקברות של שורה עפרון, וכל ישראל מקדשין בכסף אשר שורשה ומקורה הווא מקנני קבר? ולא עוד אלא שכמסכת מתחלת בענין זה, ואכן נקטינו הכל בתור רישא גורייא (ערוכין מ"א)?

במד"ר ויצא, וירא והנה באר בשדה זו ציון. שלשה עדרי צאן רוכבים עליה, אלו ג' מלכיות וגוי'. ונאספו שמה כל העדרים, וז מלכות ורכיעית (מלכות רומי') והשיבו את האבן, לעתיד לבוא. והנה רחל במו באה עם הצאן, הה"ד קול ברמה נשמע נהי בכדי

לקיש' רוח פ' ר' רמו תורה), שאיתא זוקים של רוח מתחילה באות תואר אחר, ודorous שם תחילים באות תואר זה לפני הכלל (רש"י). וכי הנראה זה על הגgorה אתה שהכתב רכה על הגgorה אתה לפ' זיל, שמחזה הפרשיות אתחלת שמותיהן באות וא"ז, וזה, לדorous את הנשארות. וכן מהחת המערה) עד אחר החוכמה המפתח לשוגר, כל הפרשיות ת"ז וא"ז, הם חת"ם. (ח'י שרה, דמו בא, שכימים אלה נגמר רה מ'אה, אבל התיבות שנרמו פי התיבות, נרמו גם בראשי זושים בן דן שהרג את עשו שם נבר במערה, והוא סגר עלי' את

כורה לכל איש מישראל הנלבב לבו, ולהתעורר במחתרתו, ולמכוון מן בו, ולהפיחו בمفוח שיח תפיליה עד אשר להלב יצא וק בתורה שם נגנו אור והגנו. ה במחתרת לבו ויוציא כאור ושלום.

*

י' והמכפלת

הנחיל הקב"ה לאבותינו לנחלה מתנה, יש אmens שני מקומות להם שלקחoms אבות העולם מלא-ביבטוט ואהבה מלאה הדר המורי' שדרה המכפלת, טיכם ומה טוכם של שני טיכם והנה כראוי בדורותיהם על התבחו צדיקים הקדמוןים על להשיגם, עד שעוד היום אנוopicנו שיח בפרש שקלים י' שקל' עפרון אשר שקל אב

והנה במדרשים וספה"ק הפלגו בגודל מעלת מуורה
המכפלה, כי שם הפתח לגן עדן וכל הנשומות
עוברות דרך שם, ועל כן נקראת עובר לסתור, כלומר
שבוכרים ממש במקום דרך וסתורות (ילוקט רובני).
והאבותה הק' מתפללים שם עד היום לישועת ישראל.
ואילו היו מתפללים שלשם אחד היה חיכף בא
המשיח כראיתא בגמ' ב"מ (פ"ה). **ובכילויין** (הכיא
בשם ס' מגלה עמוקות) שכל החפלות עוברות דרך
שם. **ובזוה"ק** (ריש פ' חי"ש) איתא כי עיקר שם
מכפלה קאי על ירושלים, ולכן נקראת שדה זו
מכפלה כי מקורת היא עם ירושלים. **וזרין להכין**
ארון עולות התפלה דרך המכפלה הלא עולות הן דרך
ירושלם כמו שפרש"י עה"כ וזה שער השמים? ועוד
ציריך להכין אם אמנים עלות התפלות דרך שם למה
אין אנו מכונים את פנינו בחפלה לחברון כמו שאנו
מכונים לירושלים?

והנראת בואה בעזה הש"ח כי ירושלים והברון הם
באמת ענק אחד ומ"מ הם דבר והיפוכו. כי
ירושלים הוא המקום בחר ד' לשכחו ומתגלה עליו
בחדרו לעין כל בגילוי שכינה ובהארת פנים. ושם הוי
עשרה נסים תדירים, ובהר ד' גראה, כמו שפרש"
(שם), שהקב"ה מתראה שם לישראל. וקדושת המקום
הוא מששלה אבות, שאברהם התפלל שם יהי'
מקום תפלה, כמו שאיתא בתרגם עה"כ זיקרא
אברהם שם המקום והוא ד' יראה וגוי, ותירוגם
אונקלוס, ופלח וצלי' אברהם תמן באתרא ההוא,
ואמר קודם ד' הכא יהונ פלthin דרייא. וכן יתאמар
ביומה הרין בטורה הרין אברהם קודם ד' פלח. וייעקב
חזר שם להחפכל כי הוא "מקום שהחפכלו אבות".
ובג' רגלים עולים כל ישראל לראות ולהראות ולקבל
בחitem ב', אבותם כל מועד לפיקחיהם.

ומערת המכפלה הוא ההיפך מגילוי והארת פנים כי שם אדרבה טמוניים ג' אבות מערה לפנים מערה. ושם הוא בחינת "ושכתי עם אבותי", היפך "מקום שהחפלו אבותי". וירושלים הוא על הר מרים הרים ונקרא הר ד' יראה, גלי לבל וענן ד' חופה עלייו כל היום. ומערה מתחת הארץ והאבות שם ברוחם ביבר מ' החימין.

אבל בחינה זו היא בגינויו והטמנה בצוורה שאינה נראית ומוגשת והיא יכולה רוחנית, ורוחניתו אינה תופסת מקום ולא שיר ליחס לה שם מקום.
הגם שיש מקום ידוע בחיבורן שם מקום קבוע האבות, זהו מן ההכרח שייהי מקום עלי כל שם ההיאו האבות טמוניים. אבל גם על מקום זה אין גראה שום צורה של קבר רק יודעים שמתחת הארץ יש מערה. וגם במערה זו אין שם מקום מגוחת אבותינו, שהרי אין זו גניזה גמורה, שהרי שיר לעמוד על פתח המערה ולהראות על הקבר. ולפיכך היא מכפללה, מערה לפנים ממערה, ולחד מ"ד מערה תחת מערה (ערובין נ'ג) גניזה לפנים מגניזה והסתור בתוך הסתר. וכך שבחינת מקום, אבותינו גנווים עד שאין יroud מקום ומטולקים מבחן מקום, כן בכחיתנת נשף בחרך לבות בני ישראל, נקודת האבות
גניזה עד שלא נודע כי בא או אל קרבנה.

בעונינו הרבה עירנו ושם בית מקדשו ונוטל כבוד
זו גילוי שכינה מקום המיועד לראות
לילדאות. ואין אנו יכולים לעלות ולהשתתחות בשלש
בגלוון שכם הופעם בגורשות שלשה אבות. כי

ט' ט' ט' ט' ט' ט' ט' ט' ט'

۷

expn 1/2
only app
to
destroyed

עтир

סה	עתיר	חי שרה	אמונת
		<p>אולם נראה, שבאמת חכרון הוא חלק מירושלים, והמשך ממנו וcompassion הווה"ק, וראוי הרי שהאבות יקברו בירושלים כי היא מקום לפי בחיניהם. כי ירושלים הוא אכן שמי' שמשם הושתת העולם, וראשית הבראה מבניין המקומות, והאבות הם ראש צוריהם וגבועות, מקור מהצתן של ישראל מבחןת הנפש. וקדושת האבות מתאחד בירושלים ומתגלה שם כרעליל. מ"מ אי אפשר להאבות להזכיר בירושלים, כי ירושלים לפי ענינה היא מקום שעוננות יכולים לגרום חורבן. והמכפלה האבות שיש בכל העונות גורמים כלום. כי בקדורת האבות יש בכל איש מישראל שם אין מגע גדי והוא אין המשמר בענבי, ניצוץ זה אי אפשר להזכיר. ועל נזורה זו התפלל יעקב בסודם אל תבואה נפשי, ולא נזכר שמו על חטא בניו, כי החטא אינו מגיע שם כמו שפירש האור החמים הק' על מקרה זה.</p> <p>ואם היה קבורת האבות הק' בירושלים מקום גilio, כי זה מורה ח"ז שגם בקדורת האבות הטמונה שייך ביטול וחורבן. ולכן אותו המקום עלי אדרמה המרמז לנזודה הטמונה בתוך לבן כל ישראל, ע"כ ערך להיות במקום אחר חוץ מירושלים, שאפילו כשירושלים נחרכת בעזה"ר מ"מ אותו מקום לא יחרב, ויהי סימן לישראל שעדיין הם בחיבור"ר עם אהיהם שבשמים אפילו בשעה חורבן"ן נ"ל. ולכן על שטחיות מקום זה יש הסתרה ומקום משכן הטמאים כחוחים הסוכבים את השוננה וכערלה המחהפה על ברית, קדוש. ועל חכרון אמרו המליגים' שם ראנז'י את הענקים בני ענק מן הנפליים', היוו לפי ראות העין. אבל מה שלא ראו המרגלים הי' כה קדושתן של האבות למטה בהסתירה מעלה לפנים מעלה. ונמצאו שני הפירושים של רשי' צרכים זלי' כדי לגלוות על מהות ענינה של המערה. ולromo, שאפילו מי שהרשיע ביותר עד שగבו עלייו כל ארבע הקלייפות הטמאות שמורומות באחימן ששי וחלמי ואביהם, זה רק לפי דעת העין שקדשו בטלה ונחרבת. אבל בעומק, בהטנה, כל קדושת האבות לעד יסוד נקודה ואת בינה ביתו. ולפיכך הקדים רשי' לפרש שקרית ארבע ענקיota על שם הענקים, ואח"כ פירש על שם האבות, כי הגללה הנראה לעין מתגלה קוודם הנסתור שעריך החכוננות.</p>	<p>כבוד האבות הק', שהם עצמיות כבוד הבית נתבטל ונחרב ממקום המקדש. אבל המכפלה מעולם לא מחרבה. כי חורבן הוא הסתר פנים ובettel העברודה והסתלקות השכינה, ירושלים הוא מקום הגילוי והארת פנים. ובהפסקת כל אלה שיין חורבן. אבל המכפלה הוא מקום האבות בהסתור שם נגנו אחר שגמרו את עבדותם ופעולתם עלי אדרמת. ואין שולט חורבן במקומות הזה שהרי בבחינת איתכסייא מעולם לא هي חורבן כי שכינה הקדושה בתוכינו עם האבות אפילו בಗלוות אלא שזה הסתר. ומקום המכפלה שהוא מרמז על בחינה זו היא יסוד הגלות, דהיינו שהקדושה מתלבשת בכתות של הסתרה. ונשבע כי בימיו שהשיב אחר זמן החורבן, שמעולם לא חסתלק שכינו מישראל. וכשיצאו מירושלים יצאה שכינה עמהם כמ"ש חז"ל עה"כ ויצא בקבת צין כל הרהה. ונובגדנזר וטיטוס ימ"ש שלטו רק בבחינת החיצין, והמן בא לחצר בית המלך החיצינה. אבל כפנימיות לא שלטו יוריהם ח"ז, ועל בחינה זו אי אפשר שום ביטול וחורבן. וחורבן, ענינה הפסקה וביטול מקום ידוע. אבל המכפלה מרמזות שאפילו במצב כזה עדיין אנו מקשרים ומחברים לאכינו שכחים. ולפיכך, חורבן'ם אותיות חבורין', לשון חיבור". ככלומר אפילו בו בזמן שכינה עוזבת הדומה ונכרתת מקומה הוא ביתה כי חרב, מ"מ דוקא או בתוא חבורון ותעד ותכניו מחוברים אנחנו, היכן? בחורבן. הגם שהחיבור אינו נראה, ואיש צר ואויב עלי' ושות' ומתחפר כי גרש גדי ואלקיו מכחיהם, מ"מ עוד יבוא ומן שתgalva ותראה מלכוות עליינו, ואו יתברור טעותם כי הרבה היא, שהרי מועלם מחוברים הינו.</p> <p>ובפ' וילך כתיב ^ס" ואנכי הסתר אסתיר את פני ביים ההוא. ודרשו רז"ל הסתר בתוך הסתר. ויל' שזו בבחינת מערת המכפלה, מערה לפני פנים ממערה. ומ"מ בתוך הסתרה כפולה ומכופלת עדיין אנו מקשרים עס בחינת אבות ותפללה אפילו כשןחרב בית חפלה. וזהו כונת הוה"ק שחבורון מקושרת עס ירושלים. שכא חבורון ולימוד על ירושלים כי גם בחורבנה עדיין בהסתירה חופה שכינת עוזנו על טרכת שלומה, דבר המוציא. וכספר יker מפו להמגיד מקאונין זי"ע נפי ראה] איתא שכית המקדש לא נחרב רק למראה עינים, אבל עדיין בניו בשכללו.</p>
			<p>לולים בהאבות הק', שהרי אנו כי בימי קדם שם היו היהודים מושג זעם היו עדיין נמצאים בחיניהם. וגם עכלו הוא בהיפך, נו וכל איש מישראל הוא חלק לפנים כלול בשיעור קומה של נשאול הוא עולם קטן מיקוי' קיל שורת המכפלה בתוך לבו, והוא זמות עצמיות האבות נ האדים מרגיש בה מחתמת עמק אשר בו. וכשהארדים מתפלל, הוא שהם תיקנו התפלות כדאיתא ולל עם סיוע בחינת האבות שיש ברכת האבות בתחילת התפללה, אם אכתיו שיעלה תפלתו עליהם. ציל שהחפנות עלות דרך מערת</p> <p>בבנייה והטמנה בצורה שאינה ת והיא כולה וותנית, ורותניות לא שייך להיות לה שם מקום. רוע בחבורון שם מקום עלי תבל שם רוח שיהי' מקום עלי תבל שם דוקא או בתוא חבורון ותעד ותכניו מחוברים אנחנו, אבל גם על מקום זה אין נראה רק יורעים שמתחנת לארץ יש וזה שמי' מונחת אבותינו, וזה שמי' מונחת על גמורה, שהרי שייך לעמוד על זאת על הקבר. ולפיכך היא מערת, ולהחדר מ"ד מערת תחת יוזה לפנים מגינה והסתור בתוך יוזה מקום, אבותינו גנווים עד ומסתלקים מבחינת מקום, בך לבות בני ישראל, נזודה האבות כי באו אל קרבנה.</p> <p>וישם בית מקדשנו ונוטל כבוד שכינה מקום המירעד לראות ולעלות ולהשתחוות בשלש גופעת קדושת שלשה אבות, כי ^{ויהי הוקם only up to be destroyed}</p>

אבל חברון מוקם קכורה באדמה וקדושתה היא ביסודו העפר שהוא היותר מגנש וחומריו מכל ר' היסודות. ומ"מ עפר אינו מקבל שום شيئا' והוא ענץ והארץ לעולם עומדת. עיין ט' תפארת הונתן דינה והענץ כעפר הארץ). ולכן חרכיה ירושלים באש ונכח אש תמיד של המזבח. אבל בעפר אינו שולט שום חורבן. ולכן יש שני מקומות של כס' מלא, אהבה רכה ירושלים וחברון. ירושלים קנה דוד מארון היבוסי. "ארונָה" לשון אור ואש. (כמ"ש מהר"ל בדור מצוי, בכיאור מילות "ארון" "אהרן") ובדברי הימים נקרא ארנן היבוסי. ארנן בגימט' אש. אבל המכפלת נקונה מעפרין החתי, לשון עפר, שבו אין שולט שריפה וחורבן.

והנה זיגוג ישראל הוא דוגמא דלעילא אשר הקב"ה נחכר ספר Shir השירים. אמmons, בקידושין ונישואי אשה יש שני עניינים. יש קידושין השיכים והפעלים בגוף זהה בכחינתו איגטגלא. יש עניין של התקשרות הנשומות אשר קודם יצירת הילד הייתה כבר נשמה בת פלוני שייכת לפלוני, והקידושין מגלים על ענן זה להפוך ומחזקים את הקשר באופן שנעשה אסורה עדין שכינה בתוכנו. וחברון הוא מקום שמכוסה וגנוו המקום, ובcheinתה היא שהקושה אינה בטלת אפילו כשןחוב מקום מיוחד לה ואן-חשיבות מקום וזה תלי במקומות כל. אבל פונים לירושלים שקדושת היא בחינת מקום גלי ומיחדר ונודע כמ"ש ייפגע במקומות. ואכרהם קידש אותה להיות פלח וצלי שם שכבא שם עם יצחק ושם תהיך וירא את המקום מרחוק. ועיין רשי' עה"כ ייפגע במקומות, שירושלים נקראת "מקום". וגם בספר דברים נקראת כמה פעמים "המקום אשר יבחר ד". ואם היינו פונים לחברון, הרי זה סתרה לבחינת חברון, שענינה, השכינה עם ישראל בכל מקום שם.

ובמעשה מרגלים כתיב "יוכוא עד חברון". ופרש' כלב לבך בא שם להשתתח על קברי אבות שלא היה ניסת לעצם חברון. ולאוראה קשה, אם הרגש שעריך זכות חפלה, למה לא הלא לכת חפלה וירושלים, למקום תפלה האכotta לשער השמיים? ו"יל' שאז בשעה שחכריו הסכימו בצעה להוציא רכה, גרמו או חורבן ירושלים, שהרי ע"י הוצאת דיבתן גרמו לאבלות ת"ב, ולכבי' להורות. ומעשה העבריה מתיחסת אל כל העת שחרור הארץ שהרי נגענו ים לשנה. ולפיכך או ממש היו מציטים אש בציג' וכайлו ירושלים בחורבנה, כי כל העומד לישך כשרוף דמי. וכשרושלים מתחרכת אין מקום לבוא בית תפלה. שהרי ממש עכשו היא מהחרבת מלhotot שהוא המשך מירושלים, והוא מקום שאין החורבן שולט, הוא חברון.

ולפי האמור, ניחא שישראל מכונים פניהם לירושלים בתפלה כי ירושלים מקום תפלה. אבל אין מכך תלוי חברון, כי חברון הוא מקום שromo שאין תלוי כלום במקום, ואפי'לו כשהיוו צחים מן המקום עדין שכינה בתוכנו. וחברון הוא מקום שמכוסה וגנוו המקום, ובcheinתה היא שהקושה אינה בטלת אפילו כשןחוב מקום מיוחד לה ואן-חשיבות מקום וזה תלי במקומות כל. אבל פונים לירושלים שקדושת היא בחינת מקום גלי ומיחדר ונודע כמ"ש ייפגע במקומות. ואכרהם קידש אותה להיות פלח וצלי שם שכבא שם עם יצחק ושם תהיך וירא את המקום מרחוק. ועיין רשי' עה"כ ייפגע במקומות, שירושלים נקראת "מקום". וגם בספר דברים נקראת כמה פעמים "המקום אשר יבחר ד". ואם היינו פונים לחברון, הרי זה סתרה לבחינת חברון, שענינה, השכינה עם ישראל בכל מקום שם.

וידוע משארו"ל שיש ד' יסודות בכריה, והם אש רוח מים עפר (עיין חנוך פ"א). והיטorder הראשון הוא אש שהוא ירושלים מקום הראשון, כדיעיל. וכל עכירות ביהם'ק הרי באש המזבח, ובאש הקב"ה עתידscal אחד מוצא אבדתו המיזוחת דוקא לו. ויחוד זה לבנותה. אבל אש מכביל شيئا' ומזהר להפסד ולהבטל מכל שאר היסודות, ולכן ירושלים חרכיה.

"ויהתקין לו ממוני בניין עדי ענץ, כי מאז היותם עדיין בכני ישראלי ממוני נחצבים, כבר הי והנה ידעו שכל מה שפועל נ הילו, נעשה דוגמאות נ דלתה אייתער לעילא (זוהר נתבאר בפ"א של ס' נפש הח לשונו מה שאמרו חז"ל בא מפרק". וול' ר"ל אם כי אין הנוראים הנעשים ממעשך, א מה שנעשה בעולמות העליוני מנקה על פי מעשיך לאן יוכאו. עכ"ל. עיי'ש בארכ שיכל תלוי לפי דרגת האדו בהיפך ח"ז). ובפרט האבות נ הם הם המרכבה (ב"ד פ"ב) בו אשר כל מה שהם עושים כן ונראה, אשר לכן השתרל אבו ולבסוף קבר לעצמו ולשרה, לאבורה וקשוורה בו ע"י חוף לעללה הדוגמא והגospel לה רעינוו כנסת ישראל. ולכן הק שם ישראו מיתרים ולי' הגופניים, הווא יצחיק ויעקב ו השם המרכבה, יגרמו שלא ת המרכבה העלונה שהוא יה ושכינתי', השוכן בתוך נכסת עלי' זיגוג הנשות, שהרי אף על מתחברים הוווגות יחד ע"פ מתחברים הוווגות יחד ע"פ של איגטגלא, כי מקורות ה תלוי במעשה הקידושין י שיכל הפלגה הם המשל. והגנט מחותפת נוה שאנן היא ירוש נכר, כי'ם מקישרת הילא לעדי ומיחודה בו ית' ביחוד נפי וכקדם. והגט שלפי דעתה ומגורשת מבית בעלה, וכתיב אליע' ניימי גן אבל בהסתורה מ זה ספר כוויות אמכם נישען נ שנדרין ק"ה ע"ב. ודוקא

ההסתור מרמז לוזה. ולכן דרשו חז"ל מכפלה, כפולת בזוגות. כי שם זיווג הנצחי של מטה, מכון נגדי זיווג העlianן שאינו מחרדר, של מעלה. יתרו של ריעים דלא מחרדרין לעלמין.

ואברהם ושרה שהם היו הזיווג הראשון שבישראל כלולים בהם כל הוגנות של ישראל לדורותם. ואין חין מתוק מוה, שילפין קידושי כל ישראל רוקא ממערת המכפלה, שמציאות מערכה ומיידה ומגידיה שאין זיווג ישראלי דבר הנפק, רק הוא בגין ערי עד, ומגיע עד לנשותם. אין סימן טוב יותר מה שונעה בעולמות העליונים גבויים גבויים, הכל ממק הוא על פ"י מעשין לאן נוטים. על פיהם יצאו ייבו. עכ"ל. עי"ש בארכיות שהבי מקדמוני, שהכל תלו依 לפי דרגת האדם העשה המצווה או בהיפך ח"ז). ובפרט האבות הקדושים, אשר האבות הם הם המרכבה (כ"ר פ"ב) בודאי נורא ואוות כוחם אשר כל מה שהם עושים כן יעשה למטה.

ולכן, בפרש חי שרה תיבע אחר ענן המכפלה, נכתבה פרשת אברהם וקן, שהיא פרשת הזיווגים, ואצל הספרדים קורים אותו בשכבת החthonה. כי פרשת המכפלה הקדומה היא לפרש חthonה להגיד את תוקף הקשר של זיווג ישראלי הוא קשור נצחי ואמתי, ואשר מלפנים כבר ה'י ולעולם לא תפסיק.

ובספר הכללים לרמח"ל אות ל"ב איתא שכנתם ישראל נקרת בשתי שמות לאה ורחל, כי שני שרים לישראל. ש' שורש כליל לכל האומה לרעים ולטוביים צד היהות ישראל. וכו'. וזה בחינת אלה עלמא דאיתכסיא. אך יש שורש לישראל לפי בחינת מעשיהם, וזה בחינת רחל עלמא דאיתגליא. עי"ש. ורבאים אלו מוכנים רק למי שבא בסוד ה', ואין לנו עסק בנסתות. אך מוכבא בספר אגרה דפרק (אות צ"א) כי לכל חלק הפרד"ס יש פרד"ס, וגם סוד יש לו פשוט. ולכן אפרש שיחתי כפי השתחווות של דברים בעזה".

"ויהתקין לו ממנו בנין עדי עד". הרי, שהbenin הוא נצחי, כי מאז היויתם עדין בכיסו הכבוד, אשר נשומות ישראל ממנה נחצבים, כבר היו יחד.

והנה ידוע שככל מה שפועל אדם בארץ התהוננה הלו, נעשה ודוגמתו בעליונים, ובאיזהו רוחה שלים קנה דוד מארונה היבוסי, ואש. (כמ"ש מהר"ל בכר מצור, "אהרן") וכברבי הימים נקרא גיטט' איש. אבל המכפלה נקונה עפייר, שבו אין שלט שופיטה

ובוגרתה באדמה וקדושתה היא היותר מגוש וחוומי מכל ד'. איןו מקבל שום שינוי והפסד, ג. עיין ס' תפארת הנטן ד"ה והי ורען רבה ירושלים באש ונכח אש בלבעפר איןו שלט שום חורבו. ות של כסף מלא, אהבה רכה שלים קנה דוד מארונה היבוסי, ואש. (כמ"ש מהר"ל בכר מצור, "אהרן") וכברבי הימים נקרא גיטט' איש. אבל המכפלה נקונה עפייר, שבו אין שלט שופיטה וא דוגמא דלעילה אשר הקב"ה הם החתן והכלה, ועל יסוד זה ויריים. אמן, בקידושי ונישואי יש קידושין השיכים והபועלים תגליא. דש עניין של החקשות צירת הולך היהת כבר נשמה בת והקידושין מגלים על עניין זה הקשר באופן שנעשה אסורה רת לבלה. ומה שהנשותם יז' זה בחזי איתכסיא. ובמדרש השביעי בא' להודש, ר' ר' בח שם ועלם מה הבריות אומרות אישך ר' הכל בני אדם. פלונית תנשא ו. מה מה הכל יחד. אר' עד מביע אמן הם ייחד. עכ"ל. ב' כ' אני לצלע נכוון גמאותי זה בת שבע לדוד משנתימי, לו במכאוב. ובמהרש"א פירש, לצלע נכוון, צלע של אדר' ר. סימן לכל צאצאי כשם שהי לה שניהם נעשה ממו האדם ורעו המושרים בו, שכל זוג חלקיים נשמותיהם וירודים, עד ו. מה מיזוחת דוקא לו. וייחד זה ל' לאחר מיתה, כי אין מיתה רכבים בשעת מצאת האבורה,

(ברכות ל"א) וכנזר שעושה מצוה גדולה בנוירתו ומ"מ מכיא קרבן על שצער את עצמו. וכתבו בתוס' (ב'ק צ"א ע"ב ד"ה שער) כי המצו' גודלה מן העכירה ומ"מ יש קצת חטא. עי"ש. ויל' שלפי פרשת גדורות יעקב ה"י בזה קצת חטא של שני אחיוות, ולפיכך רחל שנשואה בחטא זה אי אפשר לה להיות במערה ולהמשיך יהודיה עם יעקב.

ולכבודה ה"י יעקב יכול לחת את האחות האחת, ואחר פטירתה, יכח את השני ומורתה לו כי אין לו קורתה "בחיה"? ומסתמא כאשר ראה יעקב את רחל וצפה את קבורתה, מסתמא ראה ג"כ ברוחה ק' שהוא לא תאריך ימים כאחותה, וממילא הדרכ נגונן הוא לישא את רחל, ובmittah, יכנסנה למערות המכפלה כי נשאה בהיתר, ואח"כ ישא את אלה ג"כ בהיתר. וככהות שרחל היה במערת המכפלה מקום יהוד ההוגנה, גם יעקב ולאה יכנסו שם, מיליא פועל שייהי זיווג תמייד מצד הנשומות שהוא העתיק, בין בבחינת רחל ובין בבחינת לאה. ואמליל ה"י מצלה לעשות כן, אז לא ה' פירוד לנצח אפיקו באיטגליא שהוא בבחינת רחל. וממילא לא ה' יכול להיות שות גלות לישראל, שהרי בבחינת רחל שהיא כניסה לנאת הקדושים. שאם היהת נתינה להם ניתנה תורה לאבות הקדושים. לא ה' רשאי לישא בא' אחיוות. עכ"ל. אולם, אם לא ה' יעקב רשי לישא בא' אחיוות. מה שתרץ הרמבי' נפש החים סוף שער א' כשהשיג יעקב ככחות וועלמות העליונים אם ישא שתי אחיוות האלו רחל ולאה וכו' יגע כמה גיגיות ובעורות להשיגים שנשאו לו. וכו'. זה א' מהטעמים שלא ניתנה תורה לאבות הקדושים. שאם היהת נתינה להם לא ה' יעקב רשי לישא בא' אחיוות. עכ"ל. והוא לא היה בוש מאחותו שנשאה את רחל באיסור, לפי הס' החמים אין כאן עבירה, ואדרבה והוא הורו והדרו לפני אבותיו, שהשלים המרכבה.

אבל לבן הוא בלעם (חרוגים יונתן ב"ע ריש פ' בלאק) ה' כוֹרוּ גָדוֹלָה וְעִזּוֹם. וְהוּא ה' רַאשֵּׁל הַמְכַשְּׁפִים וּקוֹסְמִים, וְה' קְלִיפָה טָמֵא קָשָׁה וּמְרָאָה. וְהוּא ה' מֶרְכָּבָה לְהַסְמִם בְּעַצְמוֹן כְּדָאִיתָה בְּלִקְרִיר פ' בְּלָק. וְלֹא נִצְחָוּ אָדָם מְעוּלָם, עַד שָׁבָא יַעֲקֹב אֲבִינוּ, וּעֲשָׂרִים שָׁנָה עַמּוֹ מִלְחָמָה כְבָדָה כִּי לְבָנָן בַּקְשׁוֹ לְעַקְרָב אֶת הַכָּל, וְלֹא נִתְנוּ אַלְקִים לְהַרְעָם יַעֲקֹב. אֲבָל כֻּמוֹ שָׁרֵר שֶׁל עָשָׂו לְאַחֲרֵי יַעֲקֹב, וּמ"מ בְּדָבָר אֶחָד הַזָּיקָן כִּי נִגְעָה בְּכַף יַרְכָּו (וְה' זָהָק לְדוֹרוֹת עַיִן בְּמֶד"ז) כְּמוֹ כָּן בְּלָבָן, בָּהּ הַצְלִית לְרָמָת אֶת יַעֲקֹב בְּהַחֲלִיף אֶת רָחֵל לְאַחֲרֵי וּבָהּ בְּלָבָן אֶת כָּל הַעֲנִין. כִּי עָכְשָׂו לֹא יוּכְלָה יַעֲקֹב לְהַמְתִין עַד מִיתָת לְאַחֲרֵי

בסייעורי תפלה מצינו שתיקון חצות נחלק לשני חלקים¹ תיקון רחל, והוא כולל קינות על החורבן ואומרים אותו רק בחו"ל. תיקון לאה, שככל שירות ותשבחות ואומרים אותו גם בסכת. ומובן, שכחינת לאה שהוא שורש ישראל ושלם אין נוגע שום חטא, שהרי בחינתה שווה לרעים ולטוביים, והוא בחינת חרבון עלמא דאיתכסיא, ואומרים אין שייך חורבן כבדיעל והיחוד שם תמידי, ואומרים אותו בסכת. אבל בחינת רחל הוא בוחנת יושלים עלמא דאיתגליא, ושם שייך חרבן כי היא לפיה מעשיהם של ישראל. וכן עכשו בזמן החורבן מכיל תיקון רחל רק קינות ואין אומרים אותו בסכת.

ויעקב אבינו שדמונו חוקקה בכסה"כ והוא המרכבה וגם מא דלעיל, בודאי ה' צריך לחת את לאה ורחל גם שתיהן, שכן כולהו כל מצב כנס"י בכל בחינות, שאם לא כן, חה' המרכבה חסורה ח'ז'. ויל' הס' נפש החיים סוף שער א' כשהשיג יעקב אבינו ע"ה שלפי שורש נשמות יגוזם תיקוני גדולים בכחות וועלמות העליונים אם ישא שתי אחיוות האלו רחל ולאה וכו' יגע כמה גיגיות ובעורות להשיגים שנשאו לו. וכו'. זה א' מהטעמים שלא ניתנה תורה לאבות הקדושים. שאם היהת נתינה להם לא ה' יעקב רשאי לישא בא' אחיוות. עכ"ל. אולם, אם לא הייתה ה' רשות ה' רשי לישא בא' אחיוות. מה שתרץ הרמבי' נפש החים אין כאן עבירה, ואדרבה והוא הורו והדרו לפני אבותיו, שהשלים המרכבה.

והנראת בכירור הענן, כי בודאי הכרח גדול ה' לחת את שתי האחותות כנ"ל לתיקונים הנרכבים. אולם יעקב הלא נהג סלסל בעצמו ליפוי רום וקרת בחינותו, וקיים כל התורה לפני מתן תורה אפילו בחוץ לארץ, כמו שאיתא במדרש, עה"כ עם בגין גורתי ותירג' מצוות שמורת. אולם לפעמים הותר לאדם לעשותמצו' גודלה ע"פ שיש בזה עבירה קתינה (רק בתנאים יורעים וכשהיתרו מפורש כפוקדים) כמו להתענות ח"ח בסכת, ומ"מ צריך כפירה על ביטול עונג שבת ולמיתב חעניתה להעניתה

ולקחת את רחל בהיתר, כי ר' לקחת את רחל בהיתה של ר' יכול להכנסה למערה, כי ר' שהרי נשאה באיסור. והמער מכובא ערוץ מעלה מעלתה במדוע שום איסור אפילו כשעטם ה' יוסף ויתר השבטים כבר לא ר' והרמבי' כתוב שה' בוש מ' ואפשר שלפי הווור ריש פ' קדושת המקום ר' שלא יכנס אלם לפ' הרמבי' י"ל שהן ר' עצם גודלו ורומתו חוקקה "זהותשbatchata" של האבות, בידיו ליצח את לבן מכל וכ' הגע כוחו להביא לימות א' אשר לעתיד יקרה על שמו ב' ר' ישע' ב') ולכן נתכווש כ'

ודמות זו של לבן גרם את ובשביל שארמי מצרימה. ולכן כאשר ראה י' נכנסת עמו לקוברה, וממי' ניחת גנות, נשא את קולו וי' גנות, נשא את קולו באשמורת הלילה באמרית החפרד נכנסת ישראל מדור' מעמד הראו לו את שלשה המרומים על הגלות. ומ"מ' הרחמים, וכל שבע השנין לעלות בצדוקות וקדושה, א' ויבטל הגזירה. ומסר סימני לرمותה. (ומובא בספרה'ק' תיקונים נפלאים, ומסתמא תיקונים יצילח).

וכשיטיבבו מן השם שיו' וישראלחו מעמי וכו'. כי מפני שקבע אותו שעדת לאבותינו ולנו שנ' אףלו בזמן הסתור וגנות א'

שועשה מצהה גדולה בנזירותו
ל שצייר את עצמו. וכתבו ביחסו
יער כי המצו גודלה מן העכירה
עיפוי. ויל שלפי פרשת גודלה
חטא של שתי אחיות, ולפיכך,
זה איז אפשר לה להיות במערה
יעקב.

יכול לחת את האחות האחת,
דרת, יקח את השני וモתרת לו
יה? ומסתמא כאשר ראה יעקב
ז' קברותה, מסתמא ראה ג' כ'
תאריך ימים כאחותה, ומילא
שא את רחל, ובמיתה, יכינסה
נשאה בהתר, ואח' כ' ישא את
ובהייה שרחל תה' במערת
הזוגות, וגם יעקב ולא יכנסו
זה' זיוג תמידי מצד הנשומות
בחינת רחל ובין בבחינת לאה.
לעשות כן, אז לא הי פירוד
יא שהיא בבחינת רחל. ומילא
וס גלות לישראל, שהרי בבחינת
אל מקורת ברוחה הוא הקב'ה
או תיקון השלם, ונודע בגוים
בל הארץ, והוא משוררים תיקון
ות ביום שכלו שבת, והקשר

(תרגום יונתן ב' י' רשות פ' כלק) הי'
. והוא הי' ראש לכל המכשפים
טמא קsha ומרה. והוא הי'
cdraita בילקר'ר פ' כלק. ולא
ד שבא יעקב אבינו, ועשירים
כברדה כי לבן בקש לענור את
ם להרע עם יעקב. אבל כמו
יכל לו ליעקב. ומ' מ' בדרכ
ף' ירכו (והי' זה היזק לדורות
בלבן, וזה הצליח לרמות את
זל לאה ובוה לבבל את כל
לי יעקב להמחין עד מיתת לאה

אמונות

חיי שרה

עתיך

סט

והיא עצה עמוקה, כי במקומות מתחתית המערה
בכפל חבורון, שם אין חורבן רק חיבור. וגם
המקומות שנגור הגולות, בברית בנח'ת, הי' חבורון, כדי
להמתיק ולהקל את גיורת הגולות.

**וושני המקומות, מורי' ומכללה, סמכים לעד לעולם
בתורתנו החק.** כי פ' העמידה שבו כתוב בחירות
המקודש אשר יאמר היום בהר ד' ירא, וכתרגומו,
סמוכה לפרש המכלה כי המורי' והמכללה אחיות זו
הן ושיכת זל'ז. שתיהם מقدس, רק וו באיתגליא וזה
באיתכטיא. זו רחל וו לאה. כי גם רחל ולאה אחיות
הן אשר בנו שתיהם את בית ישראל.

ואתה אחוי הקורא. כבר יידעת שיש לך שני מקודשים,
ירושלים וחבורון. כי בעת בהירות ואורה,
והרגשת קרכת אלקם כי טוב, עליה אתה על הר
המור'י אשר בתוכך ושם מתגלים האבות הקדושים
לפניך, וביפים החזינה עיניך. אבל יש, אשר הלב
נסתם והמרוח סגור ומטוגר. השם שלך מתקדרים
בערפלאי אופל, והחוושן חכסה עיניך. אין לך חזק
لتורה, ושעריו חפלה סתוםים ואטומים. תבקש את
שאהבה נפשך, תבקשו ולא תמצאהו. הווי, כי קרע
צורה ומצוקה. הידעת מה ארע לך. אני ידעת
ואגיהה. המקדש שלך הרב.

במצב כהה שלא תוכל לעלות להר מוריתקן, רד
למערת מכפלתך. וככלב בן יונה, השתחת על
כבד אבות הטמוניים בעמקי לך. החפל מטוך
אמונה אפלו בלי הרגשת שום חיות. למור תורה
אפלו נשתעטו מדור ולענה תחת רכס וחבל. עברו
וינמל בשור לעול וכחמו למשא. כי מכפלתך לעולם
לא תחרוכ ומרוחך לעולם לא תחזר. וכיים בנפשך
דברי ישע' הנביא "וחחיתתי לד' המסתיר פניו מכת
תיקונים נפלאים, ומסתמא ג' כ' קיה שכוכותיהם
יעקב וקורייתי לך" (ישעה ח'). החוק באמונה יתרה, קוה
והתחזוק עד שירחמו عليك מן השמים, כי לא זנחה
עליהם ד'. החוק באמונה יתרה, שומרים לבוקר
שומרים לבוקר, עד שיגלה عليك כבוד ד' ובוננה
העיר על תלה.

*

ולקחת את רחל בהתר, כי רחל תמות קורם. והוכרה
לקחת את רחל בחיה של לאה, ומשום כן לא הי'
יכול להכנסה למערה, כי במצבה, יש קצת עבריה
שהרי נשאה באיסור. והמערה מחמת גודל קדושתה,
כਮבוואר עוצם מעלה במדרש ובוחר, אינה סובלת
שום איסור אפילו כשהענן מוכרת שהרי אפיילו
יוסף ויתר השבטים כבר לא הי' כדי להכנס למערה.
והרמב'ן חרב שהי' בוש מאכוטיו מחמת העבירה.
ואפשר שלפי הוזהר ריש פ' חייש', שהמערה הי' בה
קדושות אותיות השם, אין ציריך לטעם זה, שעצם
קדושת המקומ ד' שלא נכנס שם ענין שעריך כפרה.
אולם לפי הרמב'ן ייל שהבושה היא, שיעקב ברוכ
עצם גדוולו ודומו חקוקה בכתה'ב והוא הבהיר
"ויהתשבחתא" של האבות, מ"מ עדין לא הי' יכולת
בידו לנצח את לבן מכל וכל, וזה סימן שעדרין לא
הגיע כוחו להביא לימות המשיח ולבית השילשי,
אשר לעתיד יקרה על שמו בית אלקי יעקב (עיין ליקוט
רש ישע' ב') וכן נתוכהש מהאבות.

ורماءות זו של לבן גרם את כל הגולות עד היום הזה,
ובשביל שאומי אובד אבי, לבן וירד
מצרים. וכך כאשר ראה יעקב את רחל וראה שאין
נכנת עמו לקבורה, ומילא יתרוד היחור הנגלה
והיה' גלוות, נשא את קרו ויבך, כמו היהודי הכהה
בашומרת הלילה באמירת תיקון רחל, ומוקן על
החרפה נכסת ישראל מדורה. ומוקן, למה באותו
מעמד הראו לו את שלשה עדרי צאן וכל העדרים
המרומים על הגולות. ומ' מ' ידע יעקב שאין להמנע מן
ההרחים, וכל שבע שנים שעבד ברחל התהאמץ
עלולות בצדקות וקדושה, אולי זיכה לתיקון השלם,
ויבטל הגירה. ומסדר טימנים לרחל שלא יוכל לבן
לរומו. (ומובא בספר'ק שאוthon הסימנים הי'
תיקונים נפלאים, ומסתמא ג' כ' קיה שכוכותיהם
התיקונים צלח').

וכשטיסיבו מן השם שוסף ימכר למצרים, כתיב
וישלחוו מעמק חבורון, מעצה עמוקה
וכו'. כי מפני שכבור אותו צידק בחבורון, היא היא
שמורה לאבותינו לנו שנוכל לסקול את הגולות, כי
אפלו בזמנ הסתר גולות אנו מחוברים'ם עם הקב'ה.